

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΙΣ ΠΟΛΙΟΡΚΙΕΣ



Μάχες αστυνομικών και κακούργων. Πώς συνελήφθη ένας δολοφόνος. Διά της μεθόδου της φωτιάς. Οι άδελφοί του στραγγαλι του Λεβέκ. Κεραμιδοσυσκευοπέλερες! 'Η ατελείωτη πολιορκία της συμμορίας Γκερέν. Σωστές πέλερες. Πώς έτρωφοδετούντο οι κακούργοι. Πενήριες και μανούβρες, κ.τ.λ.

Ότι δήποτε και νάνια ένα πολεμικό κατόρθωμα, το θαυμάζουν μέν όλοι, αλλά το θεωρούν και σαν κάτι το φυσικό.

Τι θα πήρε όμως για μια σωστή πολιορκία κακοποιών εν καιρώ ειρήνης, στην καρδιά μιας μεγαλουπόλεως, για την οποία να κινητοποιούνται άρχες, έπισμησι, άστυνομίες, στρατός, πολιορκητικά μέσα, κτλ.; Προκειμένου βέβαια να ληθι γρήγορα ή πολιορκία, το πράγμα είναι απλοόπιστον: Μιά—δύο κανονίες, το σπίτι γίνεται έρεισμα και ο πολιορκουόμενος κακοποιός συλλαμβάνεται ζωντανός ή... νεκρός, άδύοφορον. Έτσι τα πράγματα απλοποιούνται, χωρίς να πέσουν πολλά θύματα εκ μέρους των πολιορκητών. Αύτη είναι ή πρώτη και πιο άπλη περίπτωση. Σ' άλλες περιπτώσεις όμως, και θα άρηγηθώμε άρεκτές τέλειες, τα πράγματα γίνονται διαφορετικά. Όταν π. χ. οι κακοποιοί που πολιορκούνται σ' ένα σπίτι, πρέπει να συλληφθούν ζωντανά άντι πάσης θυσίας, τότε χίνεται αίμα πολύ, διαδραματίζονται τραγικά έπεισόδια, σκληρές φρίξεις και τρόμοι.

Ίδου μερικά σχετικά γεγονότα:

Στό 1869, ένας κοινός δολοφόνος, όνόματι Ζιραντό, έξφυγε σέ μια στιγμή από τους άστυνομικούς που τον είχαν συλλάβει, και τρύπησε σ' ένα σπίτι της πόλεως Μοζέ στη Γαλλία.

Έκει άμάρωσε καλά την έξοικον, όχυρώθηκε όπως καλύτερα μπορούσε και μέ το πιστόλι στο χέρι, περιμένε να πυλλήση άκριβά τό τομάρι του.

Δύο άστυνομικοί που όρμησαν να σπάσουν την έξοικον, έτροβολήθηκαν εκ μέρους του κακούργου και σωφίστησαν κάτω νεκροί! Άλλά ή άστυνομία τον καιρό εκείνο έλινε τά ζητήματα μέ πολύ άπλό τρόπο, όπως είπαμε και παραπάνω.

'Εβαλε λοιπόν φωτιά στό σπίτι, ό Ζιραντό κελώθηκε από τίς φλόγες και για να μη καη ζωντανός, προτίμησε να νινάξη τά μινάλα του σπόν άέρα μέ τό ίδιο του περιτρόφο!...

Άπό τότε όμως ως σήμερα, σ' όλα τά Εύρωπαϊκά κράτη και ίδιος στη Γαλλία, τά πράγματα άλλαξαν επί τό άνθρωπιστικότερον! Άλλοιμονο στίς διασπείρες ή τίς άστυνομικές άρχές που θα έχχαν τό αίμα του πολιορκουόμενου κακούργου, έστο και άν ή ζωή τους κινδύνε. Θα καθόντουσαν στό σακί του κατηγορουμένου, χωρίς πολλές διατυπώσεις! Και ίδου τώρα ένα άλλο περιστατικό πολιορκίας κακούργου:

Πρό άρεκτών έτών, στό νοσοκομείο της πόλεως Σάντ—Όμέρ, ένας άσθενής, όνόματι Λεβέκ, έχοντας διάφορα παράτονα κατά τό νοσοκόμου του, έξώφλησε και καλή μαζί του, στραγγαλίζοντάς τον! 'Υστερα άνέθηκε στή σοφίτα, σαρκάωσε στά κεραιόδια και σκότους άρεκτούς πολίτας και άστυνομικούς, που θέλησαν να τον συλλάβουν. Πόσους έτραυμάτισε; Αύτούς και μιν τους μετράτε! 'Όλα τά κεραιόδια της σκετής είχαν βρεθι από ένα κεφάλι!

Η κατάσταση έγινε έτσι σοβαρή. 'Ο ίδιος ό ύπονομάρχης του Σάντ—Όμέρ, μαζί μέ τον εισαγγελέα, διηύθυναν την πολιορκία προσωπικώς και χρειάστηκαν τέσσερες μέρες για να πιάσουν τον δαιμονισμένο εκείνο κακούργο. Θέλετε και τά άποτελέσματα της έξωφρενικής αύτης περιπέτειας; Άκούστε τα:

Μετά 15 ήμέρες από τί σύλ-

ληψη του κακούργου, ό ύπονομάρχης και ό εισαγγελέας κατεδικάστησαν από τό Πλημμελειοδικείο του Ντανό τίς άρεκτών μηνών φυλάκισιν επί... «παρονόμη όπλοφορία και άπορμελετήτο τραυματισμ κατά του ως άνω Λεβέκ». Και ξερετε γιατί; Γιατί την ώρα της συλλήψεως του κακούργου, ό εισαγγελέας, κατηρόθασε ν' άνέβη στή σοφίτα, τον χτύπησε κοντά μέ μια μαζούρα στό κεφάλι, για να τον ζαλίση. 'Ο Λεβέκ ήταν σιδερακόφραλος φάνετα, και άντι να πέση κάτω, άρπάξε ένα τεράστιο τούβλο και έξαγρωμένους, γεμάτους αίματα καθώς ήταν, θα άφινε σπόν τόπο τον εισαγγελέα, άν δεν προλάβαινε ό ύπονομάρχης να τον περιβολήση μέ τό πιστόλι του και να τον πληγώση σοβαρώς στό πόδι. Οι γίγθο άστυνομικοί έτραξαν άμείσως κατόπισ και έδωσαν τον άκείσθητο και κακούργο, που κατεδικάσθη άργότερα σέ θάνατο.

Και τώρα θα σας διηγηθώ με άνάλογες περιπτώσεις πολιορκιών, πολυώστερες όμως αυτές, μέ πλήθος πολιορκουόμενων και πολιορκητών. Σας προσφέρουμε μια και... στατισολογηθήσε!

Κατά τό καικάριο του 1899, ή έργολοματική σείρα του περιφίρου Ζουά Γκερέν έκανε θραύση στό Παρίσι, Δολοφονίες, κλοπές, διαρρήξεις, λοιποδυσίεις, κτλ. είχαν φτάσει κατά στό κατώφλιο και ή κατακοινητή του κόσμου άνάγκασε την άστυνομία να λάβη μέτρα άσθητά και να θέση τίς κίνησην τά καλύτερα λαγονικά της Είδειξης 'Ασφαλείας.

Κενηγημένος ό άρχισμοισότης Ζουά Γκερέν από παντού, μετροβριμένους συγχρόνως και σέ μια σκετανή ύπόθεσι συννομοσίου κατά του κράτους, άναγκάστηκε, στό τέλος, να κλεισθή σέ κάποιον σπίτι της όδοσ Σαμπρόλ, στίς 14 Αύγουστου 1899, μαζί μέ καμιά τρανταριά όπατούς του.

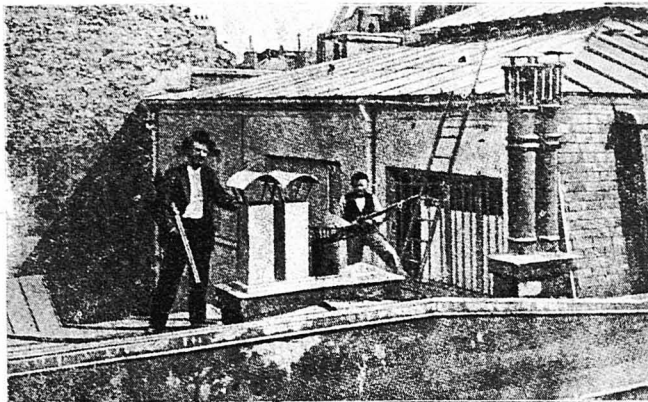
Και ή άνεξδιήγητος πολιορκία, ζογή άκόμα στή μνήμη όλων των έπιζόντων από την έποχή εκείνη Παρισίων, άρχισε.

Έκράτησε 42 διόλιπρα ήμερονύχτια!

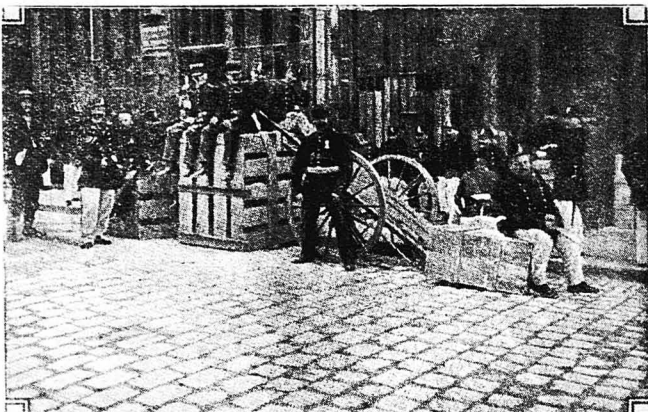
Ένομένες μαζί όλες ή διαθέσιμες άστυνομικές δυνάμεις του Παρισίου, ένοχημένες και από τό σύνταγμα της Δημοκρατικής φρουράς, μια δύναμις δηλαδή επάνω από 2.500—3.000 άστυνομικούς, έπολιόρκησαν τό σπίτι αυτό και έπιασαν όλες τίς παρόδους γύρω, όλα τά άντικρινά και πλαϊνά σπίτια και όλες τίς στέγες των σπιτιών, που ήσαν όλόγυρα στό σπίτι—φρούριό, τό κατεχόμενο από τη σείρα του Γκερέν!

'Η διαταγή ήταν: «Να μη μιντώση ούτε μηνη... Να μη χτυπηθή κανένας, ούτε από τους πολιορκητάς, ούτε από τους πολιορκουόμενους... Και να συλληφθούν όλοι οι κακούργοι ζωντανά, για να άποκαλυφθούν πολλά σκεταινά μυστήρια από την άνάκρισι, μετά τη σύλληψη τους...».

'Η βάρδια ήταν τακτική. Κάθε έξη όρες άλλαζαν κάτω στό δρόμο και γύρω στα σπίτια και επάνω στίς στέγες, οι πολιορκητά φρουροί μέ άλλους άντικαταστάτας, έξοκούραστους. Μα και στό σπίτι μέσα, οι πολιορκουόμενοι είχαν όργανώσει ένα τέλειον σύστημα φρουρήσεως: Άτρομήτοι συμμορίται, του σκουισού και του παλονισού όλοι τους, έμπαιναν διπλοσκοποί. Κρατώντας άποφασιστικά τά γεμάτα δίλα τους στό χέρι, έτοιμοι να



Οι διπλοσκοποί των πολιορκουμένων κακοποιών της συμμορίας Γκερέν, μέ τά όπλα στα χέρια, άνεβασμένοι στην ταράτσα.



Τρόφιμα κατασχεθέντα και φυλασσόμενα από την 'Αστυνομία, που προωρίζοντο για τους πολιορκουόμενους της συμμορίας Γκερέν.

πυροβολήσουν σε κάθε κίνηση του έλθρου, διάλεξαν τα πιο κατάλληλα κρησάκια και φύλλα και έκει πέτρα, δυό—δυό, την τακτική τους βάφια. Αίτητο μάλιστα άλλαξαν κάθε δυό ώρες!

Πώς έφραγαν; 'Από που έπαφσαν τα πρόφια τους 30 άνθρωποι κλεισμένοι σαν παντόφια στην παγίδα, επί 42 μερόνυχτα;

Στην αρχή φάνηκε μυστήριο αυτό το πράγμα και οι φρουροί πολυλαλακισάστησαν. Διότι, μια που δεν έπετρέτετο να τους σκοτώσουν ή να τινάξουν στον αέρα το σπίτι, ήμενε ή πείνα και ή δίαιμα, για να τους αναγκάσουν τους κωκυλόγγους να παραδοθούν.

Είδαν όμως με έκπληξη, δικαιολογημένη άλλοστε, ότι όσο περνούσαν ή ημέρες, αντί οι πολιορκούμενοι να μωλετωμένοι και γλομοί από την πείνα και τη δίαιμα, άπεναντίας γινόντουσαν και πιο ζωηροί και προκλητικοί από πριν! Τό... ραζία τους έκεινε το αναγκαστικό, τους είχε ξεγυρίσει, σαν να παραθέριζαν κάτου, σε καμιά δροσερή λουιόστια!

"Αρχισε τότε μια σκληρή επίτηρησι, αώστηρες έφρευες και πολυλαλακισακώς των άστυνομοικών και στρατιωτικών δυνάμεων. Τό αποτέλεσμα ήταν κατακληρτικό και άποροδοτικό!

Οι πολιορκούμενοι έτροφοδοτούντο από τους έξω πολυκαρδίτους άλλους συντροφούς των με έξιντότατα σχέδια και μέσα. Δηλαδή, μόλις έπιανε ή νύχτα, πετούσαν κάτου σάγγιο από κανένα παράθυρο άπόμωρο και έκει ζωνά οι σύντροφοί των, μεταμειωμένοι σε άστυνομωκούς και μεταρδεμένοι, άγνώριστοι στο άμειητο πλήθος έκεινων, έδειναν με πρόπο διάφορα τρώφια, τα όποια τραβούσαν έπειτα επάνω οι κλεισμένοι σύντροφοί των.

Επίσης για να άλληλογραφούν μεταξύ τους, οι συνένοχοι των πολιορκουμένων ξηπαύσαν από γατοινικές παραύσεις τη νύχτα χάριτους άετούς. Και καθώς οι άετοι πετούσαν επάνω από τό πολιορκουμένο φρούριο, οι πολιορκούμενοι άρταζαν την κρησάσιμένη απ' την ούρα τους έπαιολή, έδειναν έκει μια άλλη, και όσο οι άστυνομωκοί να πάρουν πρόφα την παράξηνη αυτή μανούθρα, ή συνένοχοι είχε γίνει μεταξύ των κωκυλόγγων θιαμύσια.

Κι όταν άργότερα οι άστυνομωκοί, που είχαν εντομισαξό ανακαλίψει τον τρόπο αυτό της άλληλογραφίας και της τροφοδοσίας, άναφαν τη νύχτα πήμολα φώτα όλόγυρα στο φρούριο και έμποδίζαν έτσι τον σύνδεσμο των έξω με τους μέσα, τότε άλλο σχέδιο μπήκε σε έφαρμογή: Οι σκληρές του γαζού, του νερού, οι ιστόνομοι και τα λούγια των κρησάσιων χρησιμοποιούσαν τό ένα ύστερα από τ' άλλο ως μέσα συγκοινωνίας και τροφοδοσίας των πολιορκουμένων!

Την τριεκαστή ημέρα της πολιορκίας δια και τα μέσα είχαν διαδορκαώς άνακαλίφθει και μεταωθει από τους άστυνομωκούς. 'Η επίτηρησι έφτασε πεία στο άποροδοτικό και έτσι οι ξεροκέφαλοι και πεισματάρηδες κωκυλοί, άφου οίκονομηθήσαν έντομισαξό με τις λίγες έλείνες προμήθειες, που τους είχαν περιόψει, άφου έλάττωσαν σε σημείο άπίστευτο την καθημερινή τους μερίδα φαγητού και ποτού, άναγκάστησαν πεία την τριεκαοκτώστη δευτέρα ημέρα, από την αρχή της πολιορκίας, να καταθέσουν τα όπλα και να παραδοθούν. 'Ήσαν όλοι τους σκελετωμένοι από την πείνα και τη δίαιμα, Σωστά φραντάσματα....

Ός και 'Εγγλέσιοι άκόμα περιηγητά και πολλοί άλλοι ξένοι, γεννημένοι από τις περιγραφές των έφημεριδών, είχαν μαζευτεί στο Παρίσι για να παρακολουθήσουν εν του πλησίον τα άπερίγραπτα έπεισόδια της περιφοράς αυτής πολιορκίας.

Σ' άλλο φύλλο μας θα σας διαηγηθούμε μερικώς άκόμα συγκλονιστικές περιπτώσεις τοιούτου είδους ιστορικών και πρωτοφανών πολιορκιών.

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

'Η γη γεννά θεόπνευστον σπανίως άνδρα ένα και ή τοιαύτη έξαντλεί την δυνάμιν της γέννα.

A. Σ ο υ τ σ ο ς

'Η μήτηρ είχε κάτι ποθητότερον του κόσμου όλου, είχε ή ψυχή, τό πάν.

Στ. Λ ά μ π ρ ο ς

"Αν μιάς περαινών συμφορές, άν μιάς περάζουν πάθια, άνθίζον και τριαντάφυλλα μέσ' στα πολλά τ' άγκάθια.

Γ. Ζ α λ ο κ ω σ τ α ς

Είς τον ουρανόν ό χρόνος, καθώς τ' (άνθ' είς τον λευμώνα, τ' άστρα φάνει και μαραινει, και της φύσεως ύφαινει μία χείρ του (πόν χιτώνα, άλλη δέ τον άποξαινει.

Π. Σ ο υ τ σ ο ς



ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΚΑΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

(Διαβάστε και... φρίξτε)

'Αφάνταστες είναι ή μονομανίες και ή έκκεντροιότητες που χαρακτηρίζουν τους άνθρώπους και που δεν έλαφραν ποτέ από κανένα λάο και καμια έποχή. 'Εξείναι όμως που προσβάλλονται κυρίως από αυτές, είναι οι καλλιτέχναι και οι σοφοί, οι όποιοι παρουσιάζονται από τις εμπνεύσεις των σε τούλλες ή βελήζονται στις μελέτες και άπομακρύνονται έτσι από την κανονική ζωή.

'Ο περίφημος σατυρικός ποιητής της άρχαίας Ρώμης 'Ιουβενάλης αναφέρει για τον 'Οράτιο, ότι ο μέγας συνάδελφός του δεν μπορούσε να συζητήσει παρά μόνον όταν είχε σηκωμένο τό ένα του πόδι, στη στάσι δηλ. που παίρνουν οι παλαφροί!...

Για τον Γάλλο ιστορικό Μαρεσά βεβασιώνουν, ότι συνήθιζε να κλεινιη τα παραθύρα του και την ημέρα άκόμα και να εργάζεται κάτου απ' τό φως του λυχναριού. Και όταν πήρανε κανέναν έπισκέπτης να τον ιδη, ο παράξενος ομοδοσιότηης τον συνόδευε ως την πόρτα, βαστώντας τό λυχναρι επί χείρα!

'Από τους νεωτέρους ποιητάς και συγγραφείς, ο περίφημος Μυρζές δεν μπορούσε να γράφη παρά μόνο τη νύχτα, ο γνωστός για τις προτότερες φάφρες του Νετρού έγραφε μονάχα... στο κρεβάτι του και ο Φερδινάνδος Ράμονδ όταν του ρότιαν ή έπιπνεσι, σκαρφάλωνε στα δέντρα για να γράφη!

Επίσης περίφημος άπόμωνε για τις μονομανίες του και ο παλαιός Βιεννέζος ποιητής Φερδινάνδος Σούτερ. Αιτός συζητούσε άποκλειστικά στις ταβέρνες και έννοωσε να έξη πάντοτε δίπλα του ένα ποτήρι με κρασί. Και επειδή τις περισσότερες φορές δεν είχε πρόφαρο χαρτί, έγραφε τους στίχους του επάνω σε καταλόγους φαγητών!

'Ο ποιητής αυτός ακολουθούσε τό παράδειγμα του άρχαίου Διογένη και περνούσε τις ημέρες του έντελώς μωύαμα. "Όταν άναγκάστηκε κάποτε ν' άλλήξη κατοκία, δεν έδουλοκότερη καθόλου να μεταφέρη από τό ένα σπίτι στο άλλο τα πράγματά του, γιατί δεν είχε παρά... μια πύα και ένα ζόγκαλο για να φορη τα παπούτσια του!

Έννοείται, ότι ο Σούτερ όταν επέθανε —στο ύπαιθρο φυσικά, γιατί έκει ήταν ή πιο συνηθισμένη διαμονή του— δεν άφησε τίποτε στους κληρονόμους του. 'Ακόμα και τα χειρόγραφα των ποιημάτων του τάχε πουλίσει λίγο πριν απ' τό θάνατό του σ' έναν... τορτολίη με τό ζήνη!

Στην τάξη των έκκεντροικών και των μονομανών συγκαταλέγονται μεταξύ των πρώτων και οι σφοδραστοί, για τους όποιους έχουν γραφεί πάρα πολλά ανέκδοτα. 'Ενας λοιπόν απ' αυτούς ήταν και ο σερ 'Εδουάρδος Βουρτόν, ο όποιος έπονεμαστησε κίνηφωπος του ρολογιού.

Αιτός είχε τη μονία να κανονιζη από πριν με μεγάλη άριθμεια κάθε πράξη της ζωής του. Κανένα έτακτο περιστατικό δεν ήταν ικανό να τον άπομακρύνη από τό άριθμό σθένό του.

—Τό προσεχές γενθια μου, είπε κάποτε σ' ένα γυνώμιό του Ξενοδόχο, θα τό λάβω στο Ξενοδοκείο σας μετά... δυό χρόνια, δηλαδή στις 17 Αύγουστου 1882, ώρα δυό μετά τό μεσημέρι. Σας παραγγέλλω λοιπόν από τώρα να μου φρίστε μια ζόττα και να μου έτοιμάσετε ένα μύλο ζόγκανο!...

'Ο Ξενοδόχος του έπαυσε υπό σημείωσι κάθε παραγγελία του πρωτοφανούς πελάτου του, γιατί ήξερε πως είχε να κάνει μ' άνδραπο που κρατάει τό λόγο του, ο ζόγκας να χαλίση.

'Ενας άλλος 'Αγγλος, ο σερ Θωμάς Πρίστ, δεν μπορούσε να πλαγιάση και να κλειση τα μάτια του, άν δεν είχε δίπλα του τις λάβρακες όπου φύλαγε ταρμαζμένα τα πρόματα των δυό σκυφών του.

Επίσης ο αιδεσιμώτατος Τζόν Μπίρνε, ήταν ο πιο άνοητοφόρος και πιο γενναίως άνθηφωπος του κόσμου, ένόσω... βρισκόταν όρθιος. Μόλις όμως έπευτε στο κρεβάτι του και έννοιαθε από πάνω τα βρακιά του παπλώματα, μεταβαλλόταν και γινόταν όλοσδιόλου άλλιοκώτικος.

Αισθανόταν τότε τόσο ειδιάθετο τον εαυτό του, ώστε έπιανε έξιντότατες συνομιλίες και συζητήσεις με τους οικείους και τους φίλους του. Τόσο πολύ του άφρεσε αυτή ή κατάσταση, ώστε στο τέλος άποφάσισε να μη σηκωθη πεία απ' τό κρεβάτι του και έμενε πλαμιαμένος συνεχώς επί 28 χρόνια!

'Ο περίφημος τέλος ύπομωγός της Γαλλίας κατά τον 17ο αιώνα, Κολμπερ, στην πολιτική δεξιοτήτα του όποιον όφειλε τόσα πολλά ή χώρα του, δεν εύρισκε ήσυχία και δεν μπορούσε να έργαστη, άν δεν τριγυρίζατο απ' τις άναπημένες του γάτες!